

57.528

ŠTEV.
1

• VERŠKI LIST ZA MLADINO •

1940-1941

Navodilo

za izpolnjevanje „Jezusovih dni“.*

Na levi so vprašanja, ki ti jih stavi tvoja vest. Na ta vprašanja vsak večer odkritosrčno odgovori! Proti desni so prazna okenca za vsak dan v mesecu. Če moreš odgovoriti na vprašanje z »da«, naredi v okence istega dne križec! Ako pa bi moral odgovoriti z »ne«, napiši ničlo! Jezus bo tvojega prizadevanja vesel in te bo blagoslovil. Kdor dejansko ne more iti k sv. maši ali sv. obhajilu ali Jezusa obiskati, pa bi to rad storil, naj napiše v okence črko »ž«, kar pomeni, da je obudil željo.

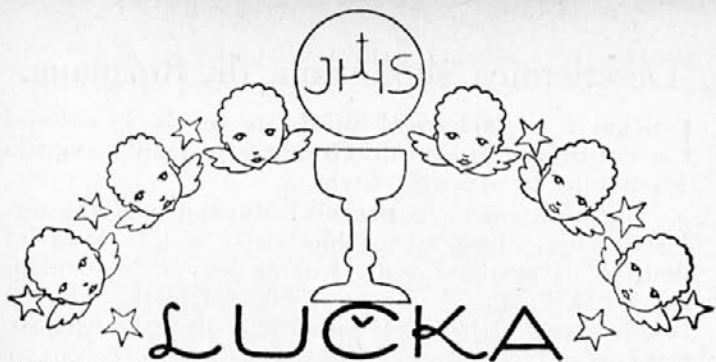
Slika na ovitku:

Bratec in sestra klečita pred križanim Zveličarjem sredi polja in molita za mir. — Pridružite se jim še vi, čitatelji »Lučke« in prosite trpečega Jezusa, da obvaruje našo lepo domovino pred grozotami vojne.

* Obrazec za »Jezusove dneve« najdeš na predzadnji strani ovitka.

»Luč« izdaja in tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Jože Kramarič). Stane za vse leto 6 din. Urednik: Gen. lektor P. Krizostom Sekovanič O. F. M., Ljubljana, Marijin trg 4. Uprava: Ljubljana, Kopitarjeva 2. H. Ničman. Izhaja mesečno.

LETO VI.

SEPTEMBER 1940

ŠTEV. 1

Škof dr. Rožman, prijatelj mladine, je prišel birmovat.

Desetletnica škofovanja dr. Rožmana.

Lučkarji in Lučkarice! Slišali ste že, da je obhajal naš ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman 1. avgusta desetletnico svojega škofovanja.

Bil je to znamenit praznik! Mnogi izmed vas niti desetletnice rojstva niste obhajali — a biti deset let škof, to ni majhna stvar. Kakor ima oče v družini največ skrbi in je njegovo delo najtežje, tako je s škofom v škofiji; njegovo delo je najtežje in njegove skrbi so največje.

Kaj vse je naš prevzvišeni nadpastir storil dobrega v teh desetih letih za vesoljno Cerkev, za našo ljubljansko škofijo in za našo mило domovino.

Poslušajte! Omenil bom le nekaj stvari:

Leta 1935 je sklical v Ljubljano »Evharistični kongres«, ki se ga nekateri še gotovo dobro spominjate in ste se ga z velikim veseljem udeležili, l. 1939 pa »Kongres Kristusa Kralja«. Tudi na ta kongres ste na škofovo prijazno povabilo prihiteli v zelo velikem številu. Saj je bil za mladino določen poseben dan. Prevzvišeni nadpastir je tedaj bral za vas sveto mašo in vam govoril tople besede o vašem najboljšem Prijatelju, Gospodu Jezusu v presv. Rešnjem Telesu.

Skrb za to, da narod, ki mu je izročen, ostane veren, mu je narekovala, da je dajal pobude za te slovesnosti in jih tudi sam osebno vodil. Velike stvari so bile to, mnogo žrtev in trpljenja, pa se ni prestrašil. Zato pa že danes lahko gleda pred seboj sadove svojega dela.

Vi sami veste, s koliko ljubeznijo obiskuje leto za letom naš ljubljani nadpastir župnije po deželi in prinaša otrokom po zakramentu sv. birme darove Svetega Duha. Birmanci in birmanke dobro poznajo svojega velikega očeta, ga povsod pričakujejo z velikim navdušenjem, ga pozdravljajo s pesmicami in mu prinašajo cvetja. Prevzvišeni pa se čuti med otroki kar pomlajenega, posebno še, če dobro odgovarjajo na njegova vprašanja iz katekizma.

Odšel je bil tudi v Ameriko, kjer je potrdil naše izseljence v sveti veri in jim dvignil narodno zavest.

Skrb za odgojo dobrih duhovnikov je pokazal s tem, da je pričel zidati Baragovo semenišče.

Mladostni cvet s svojim nadpastirjem v sredi.

Da bi se versko življenje v škofiji čim lepše razvijalo, je sklical letos v Št. Vid 85 duhovnikov, s katerimi se je na tako zvani škofijski sinodi posvetoval o najboljšem načinu dušnega pastirovanja.

Ljubljanski škof med svojimi mladimi prijatelji.

Tudi za našo »Lučko« se prevzvišeni zelo zanima. Na njegovo pobudo je pričela izhajati in celo sam je že nekajkrat napisal vanjo prav spodbudne besede njenim čitateljem.

Otroci! Prevzvišeni gospod škof vas ima zelo rad. Vrnite mu to ljubezen s svojo ljubeznijo tako, da bo vsak izmed vas zmolil eno zdravamarijo takoj, ko to prebere, in bo naredil obenem trdni sklep, da hoče ob prvi priliki zanj darovati sv. obhajilo. S tem boste vsaj nekoliko olajšali škofovo težko breme in razveselili njegovo očetovsko srce.

Le z Jezusom sem srečen.

Dvoglasni mladinski zbor z orglami ali harmonijem.

(Angela Gorogrančeva.)

Veselo, v ljudskem tonu.

Anton Jobst.

mf

1. Lep-ša ka-kor son-ce, ka-kor li - li-
 2. Kaj je vse ve - se - lje šir - ne - ga sve-
 3. Kaj je vse bo - ga-stvo, kaj za - klad je
 4. Če pa ža - lost ra - ni dro - bno mi sr-
 5. Če smehljam se sre - čen, ker sem zdrav in
 6. In za - to ni - ko - mur Je - zu - sa ne

1. ja, v mi - lo - sti je, bo - žji mo - ja
 2. ta pro - ti sre - či či - sti mo - je
 3. zlat? Ko - gar Je - zus lju - bi, ta je
 4. ce, Je - zus z lic o - bri - še gren - ke
 5. mlad, z ma - no se ra - du - je Je - zu
 6. dam, ker čez vse na sve - tu nje - ga

(*man.*)

1. du ši - ca v mi - lo - sti je
 2. ga sr - ca pro - ti sre - či
 3. res bo - gat, ko - gar Je - zus
 4. mi sol - ze, Je - zus z lic o -
 5. šček, moj brat, z ma - no se ra -
 6. rad i - mam, ker čez vse na

Zadržano.

1. bo - žji mo - ja du ši - ca.
 2. či - sti mo - je ga sr - ca?
 3. lju - bi, ta je res bo - gat!
 4. bri - še gren - ke mi sol - ze.
 5. du - je Je - zu - šček moj brat.
 6. sve - tu nje - ga rad i - mam.

(Besedilo iz »Lučke«.)

Marijin vrtec v Studencih pri Mariboru.

Znano je, da smo do sedaj Slovenci veljali kot Marijin rod. Marijo so častili naši prednamci z dušo in srcem. Njej v čast so sezidali toliko cerkva, spesnili toliko pesmi, ustva-

rili neštivilno krasnih Marijinih slik. — Bratci in sestrice, častite jo tudi vi! Pobožnost do Marije naših pradedov naj se prelije tudi v vaša srca! — Marijin Vrtec v novi fari Sv. Jožefa v Studencih pri Mariboru se je z vso vnemo lotil tega dela. Naše geslo je: »Po Mariji k Jezusu!« Le pogledjte nas, kako smo vesele, saj je sredi med nami naša najboljša Mati.

Marija je najlepša.

(Za 8. september.)

Zvezd dvanajstero
 krasí Ti glavó,
 lilijska čistost
 odeva teló;
 lice prekrasno
 okroža smehlaj —
 lepša si kakor je
 sonca sijaj!
 Zvezde pred Tvojo
 krasoto bledijo,
 žarki pred Tvojo
 bliščobo temnijo.
 Lepše na svetu
 stvari ni nobene,
 lepše in dražje
 in bolj zaželene,
 kakor si ti, premila Gospa,
 biserna Krona vsega sveta.

Janez Veider:

Vzornica za september: Sv. Notburga.

Dragi Lučkarji! Letos si bomo za vsak mesec izbrali vzornika ali vzornico. To bo eden izmed svetnikov, ki ga tisti mesec obhajamo. Vselej si bomo ogledali njegovo življenje in sliko. Tega vzornika ali vzornico bomo skušali tisti mesec zlasti častiti in čednosti, po katerih se odlikuje, posnemati. Za september naj nam bo vzornica

ljubezniva deklica sv. Notburga, ki jo praznujemo 15. t. m.

Notburgica je bila hčerka preprostih kmečkih staršev. Njena mati se je zlasti odlikovala po veliki pobožnosti in modrosti. Oče in mati sta z besedo in zgledom vodila hčerko po poti bogoljubnosti. Pa tudi k delu sta jo že zgodaj navajala. Oče je večkrat rekel: »Res nam otročiček s svojim delom ne bo kaj koristil. Toda zadosti imamo dobička, če se Notburgica navadi pridnosti in delavnosti.« Pri tem delu pa seveda niso pozabili, da ima otrok neumrljivo dušo in da mora deklica postati angelu podobna. Zato jo mati večkrat opominja, naj ljubi nebeškega Očeta in naj večkrat misli nanj. Mati ji je bila pri tem najboljša učiteljica.

Ko je posijalo v sobo zlato sonce, ji je mati rekla: »Glej, dete moje, tako se ozira Bog z nebes v naša srca, in vidi vse, kaj premišljujemo.« Če sta delali na travniku, ji je govorila: »Poglej, Notburgica, kako se vse cvetice proti soncu ozirajo. Tako moraš tudi ti na Boga gledati in svoje srce k njemu dvigati v pobožni molitvi.« Ko sta zjutraj začeli ptičice prepevati, je spet mati hčerko učila: »Slišiš li, kako drobni ptički svojega Stvarnika časte? Tudi ti se moraš pridružiti njihovi hvali.« Ko travo s srpom žanjeta, jo spomni mati: »Tudi nas bo enkrat požela smrt, kakor požanjemo rožice na polju. Ne pozabi na smrt, ki gotovo pride. Bodi pobožna, cveti čisto in lepo kot cvetice, da boš po smrti večno cvetela v nebeškem rajju.«

Tako in podobno je skrbna mati vzgajala svojo hčerko. Njeno srcece je neprestano obračala k Bogu in ga odvrčala od minljivih stvari. Da bi je drugi otroci ne pohujšali, je ni pustila med nje hoditi. Le z dobrimi se je smela igrati. Notburgica je nosila vedno le preprosto, svojemu stanu primerno obleko. Vedno pa mora biti snažna. Zato jo mati kaj kmalu nauči tudi šivati in krpati.

Ko je deklica odrasla, je šla v bližnji grad služiti. Tudi tu je ostala dobra in nedolžna. Bila je izredno usmiljenega srca do revežev. Z dovoljenjem grajske gospode jim je vsak dan delila hrano. Zato pa je Bog grajske gospodarje očitvidno blagoslavljal, odkar so imeli v gradu sv. Notburgo. V prostem času je molila. Zlasti pa se je kar najstrožje varovala nedeljskega

dela. Takrat so začeli praznovati nedeljo že v soboto popoldne, ko je odzvonilo večernice. Ko je nekoč gospodar zahteval, naj Notburga še naprej žanje, čeprav je že odzvonilo sobotne večernice, je sv. Notburga vrgla srp v zrak. Po božjem pripuščanju je srp obvisel v zraku. Od tedaj ji gospodar ni več branil nedeljskega praznovanja.

Pavelček in Stanko.

Gotovo se še spominjate, dragi Lučkarji, malega Stanka, Jezusovega misijonarčka, o katerem ste v 10. številu Lučke lanskega letnika zvedeli zelo lepe reči. Vemo, da se vam je tako priljubil, da bi o njem še kaj radi slišali. Poslušajte, kako je naš mali Stanko dobil nekega pogančka za svojega tako zaželjenega bratca.

Bengalski misijonar Anton Vizjak sam pripoveduje ta dogodek takole:

»Ko mi je poštar v Indiji prinesel pismo, v katerem je bila slika in pismo malega Stanka, je prišel k meni naš mali Pavelček, Indijček. Čim sem odprl pismo in položil sliko na mizo, je skočil Pavelček in rekel: 'Velečastiti, to je moj mali brat, morate mi dati njegovo sliko.' 'Oho, Pavelček, tako se pa nismo zmenili!' In Pavelček je zopet položil sliko na mizo, a po licu so mu pritekale prve solzice za malim Stankom. Pavelček je krasna dušica, nadarjen in bister kakor malo kdo, dober in čednosten, da ga vse občuduje. Zato smo ga lani pustili k sv. obhajilu, čeprav še pet let ni bil star, kar je tukaj zelo redko.

Ko sem prebral pismo malega Stanka, sem moral ustreči Pavelčkovi želji, ki je hotel imeti malega Stanka za svojega bratca, kakor si je Stanko sam želel. 'Glej, Pavelček, to je tvoj mali brat, ki te tako rad ima, zato moraš zanj veliko moliti.' Pavelček pokima veselo z glavo in skoči ven, da bi vsakemu pokazal svojega malega bratca Stanka. Otrokom je razne stvari o njem pripovedoval, kakor da bi bil z njim več let skupaj v šoli. Vse je vedel o Stanku, da sem se čudil, kje je našla mala glavica toliko besed pohvale za Stanka. Hitro sem zbral nekaj njegovih izrekov, da bi jih poslal Stanku, a kako sem se razžalostil, ko ste mi pisali, da je mali Stanko že v nebesih. Sramujem se povedati, da sem jokal, ker sem mnogo, mnogo od Stanka pričakoval, a Jezus nam ga je vzel. Hitro pokličem Pavelčka, da mi prinese sliko in mali veselo prihiti nič hudega sluteč. Izročil mi je sliko, ki pa je ostala čista, brez najmanjšega madeža, kakor sem mu jo izročil. To je bilo nekaj posebnega, ker tukajšnji otroci takoj zamažejo vse slike; čim bolj jim ugajajo, tem bolj jih zamažejo. 'Pavelček moj, ali bi mi hotel dati to sliko?' Pavelček pobesi glavicico in se ne

upa nič reči. Bilo je večkrat, ko sem ga prav tako vprašal, kadar je imel sladkarije ali kako igračko, da bi videl, kaj bo naredil. Vsakikrat mi je ponudil z obema rokama takoj vse. Tokrat mi pa slike ne dá ali bolje rečeno, ne upa se reči, naj jo vzamem. Videl sem njegovo veliko žalost, pa sem mu rekel, da zato želim imeti sliko, ker je Stanko umrl. Nisem še prav izgovoril, ko so se Pavelčku udrle debele solze po licu. Tako je jokal, da ga nisem mogel več potolažiti. In ko sem ga spet vprašal, če mi hoče zdaj dati sliko, žalosti ni bilo konca. Naenkrat se pa nekam zamisli, me pogleda ves objokan in reče: 'Stanko je vaš, vzemite ga.' Pavelček je tako plemenita duša, da misijonarju ali učitelju ni treba nikoli dvakrat reči. Na prvo besedo vam bo storil vse, čeprav bi bila to največja žrtev. Toda ta žrtev je bila zanj prvi trenutek pretežka. Preveč rad je imel Stanka. Ne spominjam se, da bi kdaj v življenju videl tako plemenitega in nesebičnega otroka, kakor je bil Pavelček. Še nikoli ni bil kaznovan, a tolikokrat pohvaljen, da se je na pohvalo navadil kakor vijolica na sončne žarke. Kar pa nas najbolj preseneča je to, da sprejema zahvalo kakor da ne bi veljala njemu. Nekoč sem ga vprašal, zakaj je vedno tako dober, on pa mi je na kratko odgovoril: 'Tako Jezus želi.' Kar osramotil me je s tem odgovorom. Vem, da tega ne dela niti zaradi matere, niti zaradi očeta, ker je sirota ostal sam s svojo sestrico. Da vseeno svojega Pavelčka potolažim, sem mu rekel, da ga bom skupaj s Stankom fotografiral tako, da bo držal Stankovo sliko na svojem srcu. Tedaj bosta oba tako blizu skupaj, da ju ne bo mogel nihče ločiti. To je mojega Pavelčka tako potolažilo, da se je kar polovica solzic na njegovem obrazku posušila, ker bo tako blizu svojemu bratcu. Pavelček je vzljubil Stanka z vso svojo dušo. Male angelske duše se takoj spoznajo, zato jima je bila ločitev tako težka. Prepričan sem, da Pavelček nikdar ne bo pozabil svojega dragega brata Stanka, ker ga je preveč ljubil. <

Kako sta ta dva malčka Jezusu draga! Ne poznata se, pa se le ljubita, ker imata podobni duši, ker obadva ljubita Jezusa. Jezus ju je res ločil za vedno na tej zemlji, ko je vzel Stanka k sebi. Pavelček je ostal sam! Povzdignite tudi vi, dragi otroci, oči proti nebu s Pavelčkom in prosite Stanka, da vas priporoči Jezusu. Prosite tega dragega Jezusovega misijonarčka, naj moli za one malčke, ki so še daleč proč od Jezusa, da postanejo tudi ti nekoč njegovi in naši bratje. Ljubite svoje male poganške bratce, kakor jih je Stanko ljubil, pa bodo zapisali beli angelci z zlatimi črkami vaša imena v knjigo življenja.

Spavaj, rajsko Dete,
Spavaj in si odpočij!
Božji mir na zemljo zlij!

Drejče in radio.

1. Česa si je Drejče želel.

V Ljubljani je živel fantek, prijazen in brihten, skodranih las in sinjih oči.

Len ni bil nič bolj ko drugi, tudi zlobnejši ne, in nič se ne bi razločeval od drugih šestletnih fantkov, če bi si ne bil vtepel v glavo misli: dobiti moram svoj radio!

Imel je medvedka iz žameta, vlak, škatlo za zidanje hiš, še celo avto na pogon z nogami. Imel je tudi lepo mamo, mirnega očka in živo mačko... Vse to pa mu ni bilo dosti, kajti Drejče je hotel... na vsak način hotel dobiti radio!

Zdaj pa zdaj se je loteval mame:

»Veste, mama, radio je zelo poučen... prinaša tudi pouk v nemščini... z radiom bi lahko precej prihranili, lahko bi odslovili gospodično Ropotec.«

Mama pa ni hotela nič slišati o tem, da bi odslovila gospodično Ropotec, učiteljico nemščine.

Drejče pa je še naprej silil:

»Veste, radio daje tudi lepe koncerte... strašno lepe, mama... saj imate godbo radi... O, če bi bil jaz vi, bi takoj kupil radio.«

Nad očka se je spravil z druge strani:

»Očka, radio poroča, koliko je tuj denar vreden, in to je za kupčijo zelo pripravno.«

Drejčetrovi starši pa se niso dali omajati. Res niso bili ravno proti radiu, a taka stvar stane, pa tudi miru ne bi imeli nikoli več.

Drejčetrovi načrti so torej padli v vodo. Vendar pa se jim zato še ni odpovedal. Tuhtal je in tuhtal ter nazadnje iztuhtal nov načrt.

Samo če ga bo mamica odobrila? Čedno se je umil, celo ušesa in prste in nohte, se počesal, skrtačil vedno zaprašene hlače, potem pa stopil v mamino sobo.

»No, Drejče, kaj boš povedal?«

Drejče se odkašlja, da bi bil glas čistejši.

»Glejte, mama, kmalu bom star sedem let.«

»Da, čez štirinajst dni.«

»Gotovo mi boste takrat kaj dali, ali ne?«

»Seveda. Oče ti je že obljubil kolo, saj veš.«

Drejče resno zmaje z glavo.

»Ne, mama, za kolo mi ni.«

»A, kaj poveš!«

»Res, mama. Če hočete, se rajši zmeniva za kaj drugega. Narediva pogodbo!«

»Pogodbo?«

Mama se nasmehne.

»Pogodbo med teboj in med menoj?«

»Da, pogodbo med vami, med menoj in med očkom. Ker pa je ta reč dražja nego kolo, mi tri leta ne boste dali nič za Miklavža in nič za Božič in tako lahko kar precej kupite radio.«

Hitro pa dostavi: »Seveda z enim pogojem.«

Mama je nagubala čelo in rekla: »A, tudi pogoji so pri tej stvari?«

»Seveda, ampak pogoj bo vezal mene. Takole si mislim: Če bom osem dni priden... čisto zares priden, mi boste radio kupili, drugače pa ne.«

Oba sta utihnila in Drejčče je šele zdaj začel misliti, kako veliko reč zahteva.

Saj drugače Drejčče ni bil slab fant. Res se je drl, kadar so mu čedili ušesa, brcal je z nogami v vrata, dražil je mačko, rad sesal prst, grizel pri pisanju peresnik, čakal po knjigah... Še več: strašno rada ga je bolela glava, kadar se je bilo treba učiti, pa tudi krče je dobival v prste, kadar bi moral na klavirju igrati lestvice.

Vse te napake so kajpada slabo priporočilo, a Drejčče je sklenil, da bo teden dni priden ko angel. Seveda je s tem prevzemal težko nalogo in tudi mama mu ni kar nič verjela, da bi se mogel tako naglo poboljšati. Misel na radio

pa mu je vlivala novih moči, odločno je pogledal mami v oči in krepko rekel:

»Priden bom... čisto zares priden ves teden!«

Že je mislil, da se bo mama glasno zasmejala, pa se ni. Le sočutno ga je pogledala, kakor bi hotela reči: »Ubogi Drejče«, potem pa je odgovorila:

»Prav, Drejče, tvoje pogoje sprejemem.«

Potem pa ga je prijazno potapljala po rami, kar je med njima pomenilo, da je pogodba sklenjena. Drejče je bil od razburjenja rdeč kot kuhan rak. Hlastno je mamo objel, potem pa je hotel brž steči, da pove o svojem uspehu hišni Cilki in svojemu mačku.

S svojo vihravostjo pa je mami razkopal ročno delo in klobčič se je zatrkljal pod zofo.

»Drejče,« mu je rekla, »poberi mi klobčič!«

»Pot —«

Drejče je že hotel odgovoriti »potem«, pa se je brž vgriznil v ustnice. Pomislite, kakšen polom bi to bil, ko je vendar obljubil, da bo osem dni priden! Da, priden biti res ni igrača.

Poslušno se torej skobaca na vse štiri, se spotoma z glavo udari ob stol, splazi pod zofo in mami vrne pote-puški klobčič.

»Hvala, Drejče! Ker že ravno odhajaš, reci Cilki, naj pride k meni!«

Drejče zardi od nevolje, kajti strašno nerad hodi kaj naročat. Strogo pogleda mamo in pravi:

»Upam, mama, da pogodbe ne boste zlorabljali.«

Mama ga začudeno pogleda, ni ga razumela.

»Da, mama, ne smete me izkoriščati, da bi mi vsakih pet minut naročali nemogoče reči, ali pa da bi me zanalašč togotili.«

»O, Drejče!« se začudi mama, da Drejče tako črno gleda.

»Ker, veste, mama, to bi ne bilo pravično, pa tudi jaz ne bi mogel pogodbe do konca držati.«

Mama pa se mu samo nasmehne in Drejče je takoj prepričan, da bo stavo dobil.

2. Kako nevarna stvar je čokolada.

Drejče že šest dni tintnih madežev ne briše z robcem, se v kadi ne premetava kot divja riba, ne sesa več rjuhe, preden zaspi, pri mizi ne suče krožnika, kakor da je avtomobilski volan — skratka, Drejče je postal tako pameten in priden, da sta očka in mama začela misliti, kaj, če se ga loteva huda bolezen.

A lica ima Drejče še vedno okrogla, pogled živahen, tek izboren in staršem pri kosilu pojasni takole:

»Kaj bi vas skrbelo! Samo priden sem.«

Seveda mu je spočetka šlo zelo trdo. Zdelo se mu je, kakor da igra neko vlogo — vlogo fantka, ki ni on sam — a zdaj je že kar lahko ubogal in še prijetno mu je bilo.

Sicer bo pa preskušnjo v dveh dneh že prestal. Dva dni, prava reč!

Po kosilu je kar plesal od veselja in naredil pesmico, ki je bil nanjo zelo ponosen:

Priden biti teden dni,
tirleri,
to nič težko ni!

Prišla pa je nadenj huda skušnjava. Na okrogli mizici v sprejemnici je opazil škatlo čokolade, ki jo je tisti dopoldan nekdo prinesel mami:

Drejče in čokolada.

»Glej, glej.« si je mislil, »kaj če bi si eno vzel? Sicer mi jo je pa mama že obljubila za malico. A takrat se bova lahko igrala s sosedom Filipom. Zdaj pa mi je dolgčas.«

Tako je Drejče pomiril svojo vest, odprl škatlo in si ogledal dobrote.

Zasmejejo se mu vsakovrstni, v zlat papir zaviti čokoladni bomboni: okrogli, oglati, podolgovati.

Naši rajni prijateljčki

† Sodnik Bogo, uč. III. razr. višje lj. šole v Rimskih Toplicah. Bil je izredno blag dečko. S pogostim prejemanjem svetih zakramentov je dajal vsem tovarišem prelep zgled. »Lučka« mu je bila najzvestejša prijateljica. Umrl je letos 10. marca. Naj mu sveti večna luč!

† Miroslav Zevnik, učenec III. razreda ljudske šole v Šmartnem pri Kranju, rojen 5. julija 1929, umrl 17. junija 1939 v Orehku št. 11.

Bil je priden fantek, ki je izredno ljubil svojo mamico, zelo rad je prebiral »Lučko« in še v bolezenski zmedenosti povpraševal, kdaj bo prišla. Pljučnica in vnetje možganske mrene sta po tritedenskem hudem trpljenju položili Mirka v hladni grob. Mirnega in blagega tovariša, ki je odšel v nežnih letih k Bogu, ohranijo njegovi součenci v svetlem spominu. Posebno njegovi prijateljčki iz Marijinega vrta ga ne bodo pozabili, saj je bil Mirko najzvestejši in najtočnejši pri shodih.

Pošta malega Jezusa

Iz št. Ruperta pri Mokronogu.

V srce nas je zadela bridka ločitev pri vseh priljubljenega prečastitega g. Petra Flajnika. Odšel je v Kočevje za dekana, k čemur mu vsi šentruperski farani iskreno čestitamo. Leta 1927 je prišel med nas v št. Rupert. Po šestletnem kaplanovanju je na željo vse fare sprejel mesto župnika. Z veliko govorniško spretnostjo in z gorečnostjo za čast božjo je visoko dvignil versko in prosvetno življenje naše fare. Z besedo in zgledom je izpričal, da je slovenski duhovnik svetilnik in vodnik svojemu narodu. S petjem in lepimi poslovilnimi nagovori se je na predvečer odhoda od njega poslavljal vsa šentruperska župnija. A srca polna ljubezni, ki se niso mogla ločiti, so ga drugi dan, v nedeljo, s posameznimi zastopniki, s konjenico in kolesarji spremila prav do vlaka. Vsi župljani so hoteli biti navzoči ob poslovitvi, da mu še poslednjič zakličejo z bogom.

Dne 24. aprila smo z velikim veseljem sprejeli novega g. župnika Franca Nachtigala. Oklenili smo se ga z zapanjem in ljubeznijo. Bog naj ga blagoslovi, naj mu da moči, zdravja in obilo uspeha pri reševanju duš!

Ne bilo bi prav, predragi Lučkarji in Lučkarice, da ne bi vam nič povedala o našem lepo cvetočem Marijinem vrtcu. Vsak mesec se zbiramo pred Marijinim oltarčkom, kjer z lepimi pesmicami častimo Marijo. Gospod katehet nam tako lepo pripoveduje o Mariji in o ljubem Jezusu. Včasih se pa seveda tudi malo pozabavamo. Vsak mesec se skupno zbiramo pri obhajilni mizi. Pa recite, če nismo res pridni!

V imenu vsega Marijinega vrtca pošiljam vsem Lučkaricam in Lučkarjem iskrene pozdrave.

Anica Trinko.

Iz Šmartnega pri Kranju.

Na Vnebohod so delili prevzv. g. knezoškof zakrament sv. birme, na katero smo se lepo pripravili z devetdnevnicco na čast Sv. Duhu. — Prejeli smo mnogo darov, duhovnih od Svetega Duha in zemskih od svojih botrov. Ta dan mi bo ostal v trajnem spominu.

Lepo vas pozdravlja

Marija Zavrl,
učenka III. r.

Iz Dolge vasi.

Naša vas se razprostira blizu madžarske meje in zato govorijo prebivalci po večini le madžarski jezik.

Čeprav smo zelo oddaljeni od vaše Ljubljane, ne smete misliti, da tukaj »Lučke« ne poznamo. O, nas je že veliko

število Lučkarjev. Komaj čakamo, da nam jo gosp. župnik prinesejo v šolo. Precej nas je tudi v »Marijinem vrtcu«. Vsak mesec hodimo k sestanku v Doljno Lendavo.

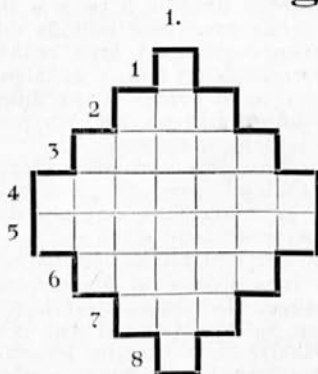
Zaradi »Jezusovih dni« pa ne vem, kakšna sem, ali sem premalo pridna, ker jih točno ne izpolnjujem. Priznati pa moram, da bi jih rada izpolnjevala, ampak ne morem, ker sem zelo oddaljena od farne cerkve.

Vse Lučkarje in Lučkarice, posebno pa gosp. urednika, najiskrenejše pozdravlja

Zinka Maučec,

učenka VII. r. v Dolgi vasi pri Dol. Lendavi v Prekmurju.

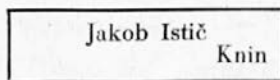
Uganke

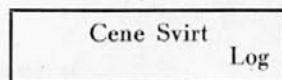
1. soglasnik
2. žensko ime
3. obleka
4. slovenski pesnik
5. izgubljena slovenska dežela
6. breme
7. domača žival
8. soglasnik

Po sredi navzdol bereš ime slovenskega škofa.

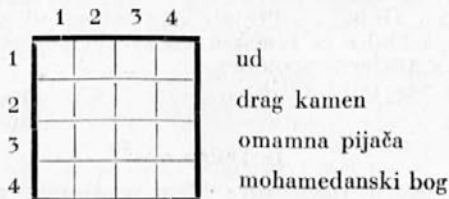
2.

3.

4.

Kdor bo pravilno rešil vse štiri uganke in bo izžreban, dobi nagrado.

Bratci in sestrice!

»Lučka« stopa pred vas v novi obleki. Lepo se vam zahvalim, ker ste ji bili doslej tako zvesti in ker ste ji zvesti ostali, želel bi pa pristrčno, da bi »Lučka« zasvetila tudi takim, ki je še ne poznajo. Kdor je zares vnet za svoj listič, bo pridobil kot pravi apostol vsaj enega novega naročnika!

Vsi tisti, ki za lanski letnik še niste poravnali naročnine, letos »Lučke« ne boste dobivali. Bodite v tem pogledu nad vse vestni in poravnajte naročnino.

Na tretji strani ovitka najdete tudi letos »Jezusove dneve«. Ne prezrite jih, ampak spolnajte jih z vso vnemo, da si okrepite svojo voljo v dobrem in da naredite ljubemu Zveličarju v tabernaklju veselje. Navodilo za izpolnjevanje »Jezusovih dni« najdete na drugi strani ovitka.

Novi naročniki naj pišejo na naslov: Uprava »Lučke«, Ljubljana, Kopitarjeva 2.

